

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

om Israels stilling kommer på tale. Tilliden til, at præsident Nasser vil sikre fri sejlads gennem kanalen, svækkes jo i ikke ringe grad, når man tager i betragtning, at Ægypten i flere år har nægtet gennemsejling for israelske handelsskibe. Desværre må det siges, at dette virkelige brud på den bestående konvention hidtil har foranlediget vestmagterne til at foretage sig noget alvorligt for at sikre Israels rettigheder respekteret. Jeg håber, at De Forenede Nationer nu finder anledning til at få også Israels forhold i forbindelse med gennemsejlingsretten klaret.

I erklæringen fra den 2. Londonkonference om Suezkanalspørgsmålet beklager de deltagende lande, at forhandlingerne med Ægypten hidtil ikke har givet positivt resultat. Samtidig giver konferencen udtryk for den opfattelse, at de forslag, der var stillet Ægypten, stadig frembyder et rimeligt grundlag for en fredelig løsning af Suezkanalproblemet under hensyntagen såvel til brugernationernes som til Ægyptens interesser. Der siges videre i erklæringen fra den 2. Londonkonference, at de 18 regeringer vil fortsætte deres bestræbelser for at opnå en sådan ordening. Efter denne erklæring fra konferencen og efter, at hele spørgsmålet nu er indanket for De Forenede Nationer, er der grund til at tro, at sagen nu er i den rigtige gænge, og at en fredelig, forsvarlig og rigtig løsning vil være mulig.

Under disse omstændigheder kunne man måske spørge, om det da har noget formål med oprettelsen af et brugernes forbund, som her søges gennemført. Efter at Suezkonflikten er henvist til De Forenede Nationer, understreges det yderligere, at brugersammenslutningen kun er et forhandlingsorgan med den hovedopgave at finde praktiske former for at holde den vigtige sejlads gennem kanalen i gang og at være skibsfartsnationernes forhandlingsorgan overfor de ægyptiske myndigheder.

Brugersammenslutningen, som den nu er udformet, er jo noget ganske andet end det, som oprindeligt var tænkt fra engelsk og fransk side; det krigerske anstrøg er forsvundet, og man er kommet ned på jorden. Det væsentlige for organisationen er nu, at man indretter sig på at ordne de praktisk foreliggende opgaver for at sikre forsynin-

gen og holde sejladsen gennem kanalen i gang, og det må jo siges at være meget fornuftigt.

Engelsk diplomati, som vi ellers — og jeg mener med rette — i almindelighed har megen respekt for og tillid til, har ligesom ikke rigtig slået til under de forviklinger, der er opstået i forbindelse med kanal-krisen. Det har givet sig flere uheldige udslag. F. eks. var det med hensyn til oprettelsen af brugerorganisationen ikke særlig hensynsfuldt overfor et påbegyndt samarbejde, at den engelske premierminister proklamerede denne organisation som en kendsgerning, uden at England i forvejen havde forhandlet med de mange lande, deriblandt de skandinaviske, som man ellers fra engelsk side hidtil havde lagt vægt på var med i forhandlingerne, og som jo også har store søfartsinteresser og store interesser i en ordening af Suezkanalens forhold.

Selvom det med rette kan siges, at der er adskillige uklare punkter i vedtægterne for den nye sammenslutning — og det kan meget vel siges — står det dog aldeles fast, også stærkt understreget af statsministerens redegørelse, at brugerorganisationen kun har eet formål, nemlig ved fredelige midler at søge frem til en løsning af de opståede vanskeligheder, og at enhver form for magt- anvendelse fra sammenslutningens side er udelukket.

At der for søfartsnationerne, deriblandt Danmark, der benytter Suezkanalen, er opstået en række praktiske problemer ved den pludselige nationalisering af kanalen, som præsident Nasser så hovedkulds og uforberedt har søgt gennemført, er klart for alle.

Jeg mener derfor ikke, det kan afvises, at et organ for de interesserede skibsfartsnationer i den givne situation kan være til nytte for at få tingene til at glide, dels for at ordne forhold af praktisk art, som kommer til at foreligge, dels for at være til rådighed som fredelig formidler for at få konflikten, der er opstået, bilagt. Med henvisning til hvad jeg her har sagt, og med henvisning yderligere til den fortolkning af brugersammenslutningens vedtægter, som statsministeren i sin redegørelse gav udtryk for, kan vi i mit parti give tilslutning til, at Danmark for sit vedkommende går ind i sammenslutningen.

Jeg vil gerne tilføje, at statsministeren